

Ο Μητροπολίτης Χίου για το αξίωμα της Ιερωσύνης

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών](#)

Στο σημερινό Θείο Κήρυγμα της Κυριακής των Μυροφόρων, ο Σεβασμώτατος [Μητροπολίτης Χίου](#), Ψαρών και Οινουσσών κ. Μάρκος με αφορμή το αποστολικό ανάγνωσμα στο οποίο γίνεται λόγος για την πρώτη χειροτονία Διακόνων που έκαναν οι Απόστολοι αναφέρθηκε στο αξίωμα της ιερωσύνης.

Αποστολικό Ανάγνωσμα

Ἐν ταῖς ἡμεραῖς ἐκείναις, πληθυνόντων τῶν μαθητῶν ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. Προσκαλεσάμενοι δὲ οἱ δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν εἶπαν, Οὐκ ἄρεστόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζαις· ἐπισκέψασθε δέ, ἀδελφοί, **ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἐπὶ πλήρεις πνεύματος καὶ σοφίας**, οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης· ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου

προσκαρτερήσομεν. Καὶ ἤρρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλήθους, καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ πνεύματος ἁγίου, καὶ Φίλιππον καὶ Πρόχορον καὶ Νικάνορα καὶ Τίμωνα καὶ Παρμενᾶν καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα, οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων, καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας. Καὶ ὁ λόγος τοῦ θεοῦ ἠύξανεν, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ σφόδρα, πολὺς τε ὄχλος τῶν ἱερέων ὑπήκουον τῇ πίστει.

Το Κήρυγμα του Μητροπολίτου Χίου

Στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα γίνεται λόγος γιὰ τὴν πρώτη χειροτονία Διακόνων ποὺ ἔκαναν οἱ Ἀπόστολοι. Καὶ εἶναι ἐνδιαφέρον νὰ δοῦμε τὰ προσόντα ποὺ ζήτησαν νὰ ἔχουν οἱ ὑποψήφιοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀνελάμβαναν τὸ ἱερὸ ἔργο τῆς διακονίας τῶν πιστῶν. Σύμφωνα μὲ τὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, κατὰ τὶς πρῶτες κιόλας ἡμέρες τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, παρουσιάστηκαν καὶ τὰ πρῶτα παράπονα μεταξὺ τῶν πιστῶν. Συγκεκριμένα, στὰ βοηθήματα τῶν ἀπόρων χρηρῶν γυναικῶν γίνονταν καὶ ὠρισμένες διακρίσεις. Οἱ χῆρες, ποὺ ἦσαν ξένες, διαμαρτύρονταν ὅτι τὶς παραμελοῦν καὶ τὶς παραγκωνίζουν, ἀφοῦ οἱ ὑπεύθυνοι δίνουν περισσότερα βοηθήματα στὶς ντόπιες.

Ὁ «γογγυσμὸς» αὐτὸς ἔκανε τοὺς Ἀποστόλους νὰ ἀποφασίσουν νὰ χειροτονήσουν πρόσωπα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀνελάμβαναν, μὲ πνεῦμα δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης, νὰ διαχειρίζονται τὰ ἐλέη καὶ τὶς συνδρομές. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνάγκη προέκυψε ἡ τάξη τῶν Διακόνων μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ἀνέθεσαν, λοιπόν, οἱ Ἀπόστολοι στὸ πλῆθος τῶν πιστῶν, δηλαδὴ στὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα νὰ ἐκλέξουν ἑπτὰ ἀνθρώπους. (Ὁ ἀριθμὸς ἑπτὰ ἦταν ἱερὸς γιὰ τοὺς Ἰουδαίους: Γεν. 21, 27. Ἀποκ. 1, 4). Ἔτσι καὶ ἔγινε. Αὐτοὺς ποὺ ὁ λαὸς ἐπέλεξε ἐχειροτόνησαν οἱ Ἀπόστολοι.

Οἱ Ἀπόστολοι ὥρισαν καὶ τὰ προσόντα ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν οἱ ὑποψήφιοι: «Ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἑπτὰ, πλήρεις πνεύματος ἁγίου καὶ σοφίας» (Πράξ. 6, 3). Στὴν μικρὴ αὐτὴν φράση κρύβεται ὁ μυστικὸς καθρέπτης, στὸν ὁποῖο πρέπει νὰ καθρεπτίζονται οἱ ὑποψήφιοι κληρικοὶ γιὰ νὰ βλέπουν ἂν εἶναι ἐντάξει, ἀλλὰ καὶ οἱ λαϊκοὶ, γιὰ νὰ βλέπουν πῶς πρέπει νὰ εἶναι οἱ κληρικοὶ τους.

Τὸ πρῶτο γενικὸ στοιχεῖο τῆς κρίσεως τῶν πιστῶν πρέπει νὰ εἶναι ἡ μὲ συναίσθηση εὐθύνη τῆς ἐκλογῆς. Ἡ λέξη «ἐπισκέψασθε» σημαίνει ἐξετάστε μὲ πολλὴ προσοχὴ καὶ ἐκλέξατε. Μὲ προσευχὴ καὶ προσοχὴ πρέπει νὰ γίνῃ ἡ ἐκλογή. Αὐτὴ εἶναι μιὰ βασικὴ καὶ γενικὴ προϋπόθεση.

Τὸ δεύτερο στοιχεῖο εἶναι πῶς οἱ ὑποψήφιοι πρέπει νὰ εἶναι ἄνθρωποι ἀκέραιοι καὶ ἀξιόπιστοι, νὰ ἔχουν καλὴ μαρτυρία ἀπὸ ὅλους εἰ δυνατόν, νὰ μὴν ἔχουν δώσει

άφορμή για σκάνδαλα και να διακρίνονται για τον ένάρετο και ανεπίληπτο βίο τους. Το λειτούργημα του κληρικού είναι άγιο και λεπτό. Γι'αυτό και οι κανόνες της Έκκλησίας αξιώνουν κάθε υποψήφιος να έχει μερικά βασικά προσόντα, διαφορετικά δεν του επιτρέπεται να προχωρήσει.

Βασική προϋπόθεση είναι και το προσόν του ανεπίληπτου, όπως λέγεται, βίου. Δεν μπορεί ο οίσοσδήποτε καλός άνθρωπος να γίνει κληρικός. Χρειάζεται να είναι άμεμπτος, κρυστάλλινος, πεντακάθαρος στο σώμα και στην ψυχή. Να έχει ζωή προσεκτική και να υπηρετεί την αρετή. Άλλιώς γίνονται παρατράγουδα και ζημιώνεται και η πίστη και η Έκκλησία. Παράλληλα, οι υποψήφιοι ιερείς πρέπει, σύμφωνα με την αποστολική περικοπή, να είναι «πλήρεις Πνεύματος Αγίου και σοφίας».

Ο υποψήφιος πρέπει να είναι γεμάτος από αυτήν την Χάρη, να είναι δηλαδή άνθρωπος «χαριτωμένος», που όλα του, και η όμιλία και η συμπεριφορά και το βάδισμα και το ντύσιμο να προδίδουν πνευματικότητα. Ο κληρικός, ενώ κινείται στην γη, οφείλει να αναπνέει στον ούρανό. Και τοῦτο, γιατί κύριο ἔργο του είναι να δείχνει στους ανθρώπους τον δρόμο του ούρανοῦ. Οἱ υποψήφιοι πρέπει να ἔχουν και σοφία, δηλαδή σύνεση και φρόνηση, που θα τους ἐπιτρέπουν να προλαμβάνουν τὰ δίκαια παράπονα και γενικά να πολιτεύονται κατὰ ἄσπογο τρόπο, χωρίς να ἀδικοῦν κανένα, ἀλλὰ ἀντίθετα να συντρέχουν στίς ὑλικές και πνευματικές ἀνάγκες τῶν πιστῶν.

Οἱ αὐριανοὶ λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας δὲν πρέπει να ξεχνοῦν ὅτι δὲν θὰ λειτουργοῦν γιατὸν ἑαυτό τους, τὴν προβολὴ ἢ τὴν ἀνάδειξή τους σὲ καλοὺς ὑπηρέτες τῆς ὑποκριτικῆς τέχνης ἢ τῆς μουσικῆς, ἀλλὰ θὰ λειτουργοῦν εἰς «τύπον» Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μέσω αὐτῶν θὰ λειτουργεῖ ὁ Δεσπότης Χριστὸς «προσφέρων και προσφερόμενος» γιατὴν σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου.

Πρέπει να κατανοήσουν ὅτι θὰ ἐργασθοῦν ὄχι μόνο γιατὴν τέλεση τῆς λατρείας, ἀλλὰ και γιατὴν ἄσκηση και τῶν λοιπῶν καθηκόντων τους, κηρυκτικῶν, κατηχητικῶν, ποιμαντικῶν, πνευματικῶν – παιδευτικῶν, αὐτῶν τῆς κοινωνικῆς διακονίας και προσφοράς. Καὶ ὅλα αὐτὰ με καθαρότητα νοῦ και ψυχῆς. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, με σεβασμὸ και τιμὴ στὸν Ἐπίσκοπο, που θὰ τοὺς χειροτονήσει και θὰ τοὺς μεταδώσει τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος και τοῦ ὁποίου θὰ καταστοῦν συνοδοιπόροι στὸ ποιμαντορικό του ἔργο, με αἴσθημα εὐθύνης στὰ λόγια και στίς πράξεις τους. Καὶ αὐτὴ ἡ θεία Χάρη τὰ ἀσθενῆ θὰ θεραπεύσει και τὰ ἐλλείποντα θὰ ἀναπληρώσει.

Ἄς δοῦμε μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ τὶ λένε οἱ Πατέρες μας γιὰ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης.

Ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Ἡ ἱερωσύνη ἀσκεῖται μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ ἀνήκει στὴν τάξη τῶν οὐρανίων ταγμάτων. Τοῦτο δὲ εἶναι εὐλόγο, διότι τὴν ἱερωσύνη δὲν τὴν καθίδρυσε οὔτε ἄνθρωπος οὔτε ἄγγελος οὔτε ἀρχάγγελος οὔτε κάποια ἄλλη κτιστὴ δύναμη, ἀλλὰ Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Παράκλητος, ὁ Ὅποιος ἂν καὶ ἡ ἱερατικὴ διακονία ἀσκεῖται ἀπὸ σαρκικὰ ὄντα, τὴν καθιστᾷ τέτοια, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι ἀσκεῖται ἀπὸ ἀγγέλους. Γι' αὐτὸ ὁ ἱερέας πρέπει νὰ εἶναι καθαρὸς σὰν νὰ εὐρίσκεται μεταξὺ τῶν οὐρανίων δυνάμεων. Οἱ ἱερεῖς, μολονότι κατοικοῦν στὴν γῆ καὶ ἀσχολοῦνται καὶ μὲ τὶς ἐπίγειες ὑποθέσεις, ἔλαβαν τὴν ἐξουσία νὰ ἀσχολοῦνται μὲ οὐράνιες ὑποθέσεις, κάτι ποὺ δὲν παραχωρήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ οὔτε στοὺς ἀγγέλους οὔτε στοὺς ἀρχαγγέλους. Τὶ ἄλλο τοὺς ἔδωσε παρὰ ὁλόκληρη τὴν οὐράνια Βασιλεία;»

Καὶ συνεχίζει ὁ χρυσοῦς στὴν γλῶσσα καὶ τὴν καρδίαν ἐπίσκοπος: «Ὅποιον λέγει (ὁ Θεὸς) συγχωρήσετε τὶς ἁμαρτίες, θὰ εἶναι συγχωρημένες καὶ ὅποιους δὲν ἀπαλλάσσετε, θὰ εἶναι δεσμευμένοι (Ματθ. 18, 18). Ποιὰ ἐξουσία θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθεῖ μεγαλύτερη; Ὅλη τὴν ἐξουσία τῆς κρίσεως τῶν ἁμαρτιῶν τὴν ἔδωσε ὁ Πατὴρ στὸν Υἱό (Ἰω. 20, 23), ὁ Ὅποιος βλέπω νὰ τὴν παραχωρεῖ στοὺς ἱερεῖς ποὺ ἐγκαθιδρύθηκαν σὲ αὐτὸ τὸ ἀξίωμα».

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης: «Ποιμένας στὴν κυριολεξία εἶναι ἐκεῖνος ποὺ μπορεῖ νὰ ψάξει καὶ νὰ βρεῖ καὶ νὰ γιατρέψει τὰ χαμένα πρόβατα μὲ τὴν ἀκακία, τὴν φροντίδα, τὸν ζῆλο καὶ τὴν προσευχή».

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος: «Ἡ ἱερωσύνη εἶναι μεγάλο καὶ ὑψηλὸ ὑπόργημα, ἀφοῦ ἀρχὴ τῆς εἶναι ὁ Κύριος, ὁ Ὅποιος παραδίδοντας τὸν ἑαυτὸ Του γιὰ χάρι μας, ἔγινε ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς «κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ» (Ἑβρ. 5, 10). Αὐτὸς παρέδωσε στοὺς ἱεροὺς Μαθητὲς καὶ Ἀποστόλους Του τὸ μυστήριό τῆς ἱερωσύνης, γιὰ νὰ διαμένει αὐτὸ στοὺς αἰῶνες. Καὶ ἀπὸ ἐκείνους μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὸ λάβαμε κι ἐμεῖς. Ἡ ἱερωσύνη σκοπὸ ἔχει νὰ ἀγιάσει καὶ νὰ σώσει ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, μεταδίδοντας τὴν Χάρι τῆς ἀπολύτρωσης σὲ ὅλες τὶς ἐπερχόμενες γενεὲς μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, μὲ σκοπὸ ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα νὰ σωθεῖ διὰ τῆς θυσίας τοῦ Σωτῆρος τῆς Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος τῆς Χίου: «Τὸ μέγα καὶ τρικυμῶδες πέλαγος τοῦ βίου, τὸ ὁποῖο ταξιδεύετε κρύβει πολλοὺς κινδύνους· ἔχει φουρτούνες, ἔχει πειρατές, ἔχει δυσκολίας μεγάλας. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχετε ὁδηγόν. Ἄνευ ὁδηγοῦ ἀδύνατον εἶναι νὰ πᾶτε στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Φαίνομαι ὅτι εἶμαι ἀρχηγὸς τῆς μάνδρας,

ἀλλὰ ἔργα Ἀρχιμανδρίτου δὲν ἔχω νὰ ἐπιδείξω. Τάξιν ἱερέως ἔχω, ἀλλὰ τὰ τοῦ ἱερέως ἔργα δὲν τὰ ἔχω. Ὅμως, διὰ τοῦ λόγου σας δὲν παύει καὶ τὸ μάτι μου νὰ βλέπη καὶ τὸ αὐτί μου νὰ ἀκούη καὶ ἡ γλῶσσά μου νὰ λέγῃ ὅλο πρὸς ὠφέλειάν σας... Κάμνετε ὅσα σᾶς λέγω καὶ ἀπὸ μένα θὰ ζητηθῇ ἀπολογία. Ὁ Χριστὸς μας εἶπε: “ἐάν με ἀγαπᾶτε τὰς ἐντολάς μου τηρήσατε”. Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν τρέχει νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ὅπου εἶναι ὁ Θεός. Ἡ ἀγάπη αὕτη τοῦ καθορίζει τὸν δρόμον καὶ τὸν διευκολύνει νὰ πάει νὰ Τὸν εὔρῃ».

Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός: «Ἐγὼ ἔχω χρέος ὅταν ἀπαντήσω ἱερέα, νὰ τοῦ φιλήσω τὰ χέρια καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ παρακαλεῖ τὸν Θεὸ διὰ τὰς ἁμαρτίας μου. Νὰ προσέχετε, ἀδελφοί μου, νὰ μὴ κατηγορεῖτε τοὺς παπάδες σας καὶ νὰ μὴ τοὺς παραμελεῖτε, διότι βάνετε φωτιὰ καὶ καίεσθε. Ἐγὼ, ὅταν ἀπαντήσω ἕνα παπὰ καὶ ἕνα ἄγγελο, πρῶτα θὰ χαιρετήσω τὸν παπὰ καὶ μετὰ τὸν ἄγγελο».

Χριστιανοί μου!

Ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς ἐκλέγει καὶ προσκαλεῖ νὰ ὑπουργήσουν τὰ ἱερὰ μυστήρια βρίσκονται ἀνάμεσά μας. Ἡ προσωπικὴ τους κλίσιν ἔχει ἀρχίσει ἤδη νὰ διαφαίνεται. Εἶναι τὰ παιδιὰ τοῦ ἱεροῦ βήματος, αὐτὰ ποὺ διακονοῦν τὸν ἱερέα, κρατοῦν τὶς λαμπάδες, τὰ ἐξαπτέρυγα, τὰ ἱερά μας σύμβολα, αὐτὰ ποὺ πλαισιώνουν τὰ ἱερὰ ἀναλόγια. Τὰ βλέπεις καὶ χαίρεται ἡ καθαρὴ ψυχὴ τους. Ἄς χαιρόμαστε κι ἐμεῖς ποὺ τὰ καμαρώνουμε. Ἄς τὰ ἐνθαρρύνουμε, ἅς τὰ ἐπαινέσουμε, ἅς ποῦμε ἕνα καλὸ λόγο στοὺς γονεῖς τους. Καὶ κυρίως, ἅς προσευχήμαστε στὸν Κύριό μας νὰ τὰ διατηρεῖ ἀγνὰ καὶ καθαρὰ.

Ἐκεῖνος καλεῖ τοὺς νέους ἐργάτες στὸν Ἀμπελώνα Του. Ἄς ἀναλογισθοῦμε ὅτι ὅσα ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἀποφασίσουν καὶ ἀξιωθοῦν νὰ γίνουν ἱερεῖς, προέρχονται ἀπὸ μία ἁμαρτωλὴ κοινωνία καὶ θὰ πρέπει νὰ ἔχουν καθρέπτες καθαρὸς γιὰ νὰ καθρεφτίζονται πνευματικά. Θὰ πρέπει νὰ διαμορφώσουν ἕνα γνήσιο ἱερατικὸ ἦθος μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα ποὺ χαρακτηρίζουν τὴν ἱερωσύνη ὡς ἔργο ἱερό: τὸ πνεῦμα τῆς αὐταπάρνησης, τῆς θυσίας, τῆς ἀποστολικῆς κακοπάθειας, τὸ βαρὺ αἶσθημα εὐθύνης, τὴν ἀκατάβλητη ἐργατικότητα. Ἡ ἱερωσύνη τοὺς χαρίζει αὐτὸ τὸ βασιλικὸ ἀξίωμα. Ὁ λαμπροφόρος χιτῶνας τῆς ταπεινοφροσύνης τοῦ Κυρίου θὰ κοσμήσῃ τὴν ψυχὴ τους. Οἱ πονεμένες ψυχὲς τοῦ ποιμνίου τους περιμένουν. Κι ὅταν ἔλθῃ ἐκείνη ἡ εὐλογημένη στιγμή τῆς χαρᾶς τῆς Χειροτονίας τους, ἅς ἀναφωνήσουν μαζὶ μὲ τὸν Βερίτη:

«ὦ Πατέρα, στείλε μου ἕνα Πνεῦμα Θεῖο κι ἅς γίνω,
ὅσα χρόνια στὸν φθαρτὸ τοῦτο κόσμον μείνω,
μικρὸς ἥλιος νὰ σκορπῶ τὴν δική Σου γνώση
καὶ τὸ φῶς καὶ τὴν χαρὰ κι ὅσα μοῦ ἔχεις δώσει». **ΑΜΗΝ!**